

дитъ си, бѣхме решили да гледаме прасе, като го дадемъ на свинарь. Свинарницата бѣше извънъ града, и когато наближеше време да се прибератъ свинетѣ отъ паша, около нея се образуваше цѣлъ съборъ отъ жени и деца, застанали, кой предъ тенекия, кой предъ котелъ, кой предъ нѣкакъвъ другъ полусчупенъ и вече непотрѣбенъ за друго сждъ. Мнозина държаха въ ржцетѣ си тояги или кжси бичове, за да отпжждатъ чужди гостенки. А често тѣ, излапали своята гостба, бързаха да си завратъ зурлитѣ тамъ, гдето не трѣбва, и не еднажъ си пооткрадваха нѣщо, ако и да ги удряха немилостиво по гърбината.

Струваше ми се, че само нашиятъ Грухчо не прави като другитѣ прасета. Щомъ излочи всичко, той дигне праздната тенекия съ зурлата си, захвърли я на страна и се спре до мене. Тогава азъ клекна до него, почна да го чеша съ нокти по гърба, докато си легне въ доволство, навирилъ и четиритѣ си крака нагоре. Ноплесне ли свинарьтъ съ дългия си бичъ, Грухчо ставаше и покорно се запжтваше къмъ кошарата, като се обръщаше да ме погледне съ своя натжженъ погледъ. Натжженъ си тръгвахъ за въ кжщи и азъ.

Когато донесоха Грухча закланъ въ кжщи, малко остана да писна съ гласъ. Студенитѣ му очи ме гледаха укорно и сякашъ ме осжждаха, загдето не можахъ да му запазя живота. Но всички други се радваха. Изеднажъ цѣлата кжща замириса на топена свинска масъ. Приятна, топла миризма, която дразни вкуса и ни кара да се навъртваме около огнището, гдето върху пиростията ври голѣма тава, пълна съ сланина. Затракаха и сатъритѣ. Нѣколко отъ съседкитѣ дойдоха да помагатъ на мама. Трѣбваше много работи да се приготвятъ, а най-вече бахуръ и кървавица. Направени отъ кръвта на свинята и отъ вжтрешнитѣ ѣ дреболии, безъ тѣхъ не можеше да се разговѣе на Коледа.